

Χριστούγεννα: Η ανατροπή των ανθρωπίνων δεδομένων

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

“Αν θέλουμε να καταλάβουμε κάτι από τα Χριστούγεννα και να ζήσουμε κάπως τη ζωή της Έκκλησίας, θα πρέπει να φτάσουμε στο χαρισματικό εκείνο σημείο, κατά το οποίο ο ερχομός του Θεού στον κόσμο σημαίνει την πλήρη ανατροπή των δεδομένων και των παγιωμένων συνηθειών του κάθε ανθρώπου.

Διότι τα Χριστούγεννα δείχνουν μεταξύ των άλλων:

1. ότι η δόξα στον άνθρωπο βρίσκεται στην ταπείνωση και στην αφάνεια και όχι στον κρότο της επί γης παρουσίας του, πολύ περισσότερο στην κυριαρχία επί των ανθρώπων. Ἀπόδειξη το βρέφος της Βηθλεέμ: ο παντοδύναμος Θεός κείται ανίσχυρος και αδύναμος σε μία φάτνη, κρυμμένος στη Γέννα Του από μία απλούστατη κοπέλα στο πιο άσημο χωριό της Ἰουδαίας. Ἐλαθὼν ἐτέχθησ υπό το σπήλαιον’.

2. ότι ο πλουτισμός στον άνθρωπο βρίσκεται στην επιλογή της υλικής πτωχείας και στην προσφορά και όχι στην απόκτηση των υλικών αγαθών. Ἐπίδειξη και πάλι το θείο βρέφος: Ὡς Θεός ἑπτώχευσεν πλούσιος ὢν, ἔζησε με πτωχεία, μακάρισε την πτωχεία, προσφέρθηκε και αδιάκοπα προσφέρεται μη κρατώντας τίποτε για τον εαυτό Του.

3. ότι η ανάπαυση και η άνεση βρίσκονται όχι στην απομάκρυνση από τον κόπο και τον πόνο, αλλά στην άρση του Σταυρού και την επιλογή της θυσίας. Και πάλι απόδειξη ο σαρκωθείς Θεός: από τη φάτνη βρίσκεται ήδη στη θυσία και στον Σταυρό - δεν είναι τυχαίο ότι στη βυζαντινή εικόνα της Γεννήσεως η φάτνη είναι λάρνακα! Ὁ πόνος είναι η επιλογή του Χριστού αλλά και η άνεσή Του, γιατί ἔτσι μας σώζει.

Ἔτσι η Γέννηση του Κυρίου αποτελεί ἑμάστιγμα και θανάτωση του κεντρικού ανθρώπινου πάθους, του εγωισμού, αφού γκρεμίζει οριστικά και αμετάκλητα ο,τι συνιστά το περιεχόμενό του: την υπερηφάνεια, την πλεονεξία και την αρπακτική διάθεση, τη φιληδονία.

Παράλληλα στο γεγονός των Χριστουγέννων, του μεγίστου αυτού από τα μυστήρια της πίστεώς μας - 'ομολογουμένως μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριον, Θεός εφανερώθη εν σαρκί' (Α΄ Τιμ. 3, 16) - διαπιστώνουμε τη φτώχεια και της ανθρώπινης λογικής και της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Δότι ποτέ ο ανθρώπινος νούς και το αίσθημα του κοινού δικαίου δεν θα μπορούσαν να φτάσουν στο κυριολεκτικά αναποδογύρισμα αυτό των προτεραιοτήτων της ανθρώπινης ζωής που έφερε η Γέννηση του Κυρίου. Γι' αυτό και μετά Χριστόν ο,τι φαίνεται δίκαιο δεν είναι πάντα δίκαιο και ο,τι φαίνεται άδικο δεν είναι πάντα άδικο. Το αντίθετο μάλιστα: πολλές φορές το δίκαιο υπάρχει στο θεωρούμενο άδικο και το άδικο στο θεωρούμενο δίκαιο.

Έκτός από το ίδιο το γεγονός των Χριστουγέννων η 29η Δεκεμβρίου έρχεται να φανερώσει την ανατροπή των δεδομένων και των σταθερών του προ Χριστού ανθρώπου: τελούμε τη μνήμη των 14.000 νηπίων (ο αριθμός δεν ενδιαφέρει αν είναι συμβολικός ή όχι: η φονική διάθεση μετράει) που σφαγιάστηκαν από τον αιμοσταγή 'Ηρώδη. Πως κρίνει η ανθρώπινη λογική το γεγονός αυτό; Βλέποντας τα πράγματα μόνο οριζόντια, χωρίς την προοπτική της αιωνιότητας και χωρίς το βάθος της πίστewς το χαρακτηρίζει ως μεγίστη αδικία που επισύρει τον ανάλογο χαρακτηρισμό για τον Θεό: αν υπάρχει Θεός, πως επέτρεψε μία τέτοια τραγωδία και τέτοια θηριωδία; Που είναι η δικαιοσύνη Του;

Στην απιστία όμως της αυτονομημένης και χωρίς Θεό λογικής απαντά η πίστη: τα σφαγιασθέντα νήπια αποτελούν τους πρώτους μάρτυρες του Κυρίου. Είναι, κατά την υμνολογία μάλιστα της ημέρας, 'οι νεομάρτυρες', 'ο χορός των μαρτύρων', 'η πρώτη θυσία στον άχραντο τόκο του Χριστού', 'η σεπτή θυσία των συνομηλίκων του Χριστού για τη δική μας σωτηρία, που προθυσιάστηκε και προέπαθε από το καινούργιο σφάγιο, τον Χριστό'. Γι' αυτό και 'εις τα ώτα του Κυρίου Σαβαώθ εισεληλύθει η σφαγή' αυτή και 'εν κόλποις 'Αβραάμ επαναπαύονται τα τίμια βρέφη'.

Δικαιώθηκαν και σώθηκαν λοιπόν τα σφαιγιασθέντα νήπια, κέρδισαν με το αίμα τους τη βασιλεία του Θεού, αγάλλονται και χαίρουν διαπαντός, πρεσβεύουν και για τη δική μας σωτηρία, ενώ θλίβονται και πενθούν και για όλους εκείνους που ανάπηροι από τα φτερά της πίστεως κλαίνε και οδύρονται για την 'αδικία' που υπέστησαν αυτά από τον 'Ηρώδη.

Τα Χριστούγεννα δεν είναι μία γιορτή χαράς, εξωτερικής και επιφανειακής, όπως τη βιώνει ο αδιάφορος συνήθως κατά την πίστη άνθρωπος. Τα Χριστούγεννα απαιτούν ριζική αλλαγή και μετάνοια, προκειμένου να αποκτήσουμε εκείνες τις αισθήσεις με τις οποίες θα μπορέσουμε να δούμε τον κόσμο όπως μας τον φανέρωσε ο Χριστός. 'Η χαρά των Χριστουγέννων επομένως προϋποθέτει το πέρασμα από το πένθος για τις αμαρτίες μας. "Αν δεν γκρεμίσουμε τον πονηρό εαυτό μας με τη χάρη του Θεού, δεν θα οικοδομήσουμε ποτέ τον καινούργιο που ο Χριστός μας έφερε.

pgdorbas.blogspot.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN